

адміністративним відомством в системі юстиції. Прокуратура США, тобто державна аторнейська служба на федеральному рівні очолюється Головним аторнеєм - міністром юстиції. Аторнеї на місцевому рівні обираються населенням.

Загалом у світі не існує єдиної моделі прокуратури як з організаційної, так і з функціональної точки зору. Це пов'язано не тільки з особливостями соціального і політичного устрою різних країн, а також тим, що подібні функції, що так об'єктивно необхідні в будь-якій сучасній державі, можуть реалізовуватися через різні правові інститути і механізми відповідно до національних правових традицій. В країнах англосаксонської правової сім'ї зміст інституту прокуратури значно відрізняється від країн романо-германської правової сім'ї: по перше він є необхідною частиною змагальної системи, а по друге є частиною наглядово-слідчого апарату.

В Україні система органів прокуратури є своєрідною, з притаманними виключно їй традиціями і формами діяльності, відповідними функціями і повноваженнями. Тому й вітчизняні реформи потребують узагальнення зарубіжного досвіду у цій сфері, пристосування його до національної моделі організації державної влади, національних інтересів, законних інтересів та потреб людини і громадянина.

Список використаної літератури:

1. Бернам У. Правовая система Соединенных Штатов Аме-рики / У. Бернам. - М., 2006. - 1216 с.
2. Елисеев Н. Г. Гражданское процессуальное право зарубежных стран: источники, судоустройство, подсудность: учеб. пос. - М., 2000. - 354 с.
3. Кулик Т.О. Конституційні засади взаємодії органів прокуратури та місцевих органів публічної влади в місті Києві // Стан, проблеми та перспективи сучасної юриспруденції України в умовах євроінтеграції: правові та суспільні аспекти : матеріали підсумк. наук.-теорет. Інтернет-конф. (Київ, 23 квіт. 2015 р.) - К: Нац. акад. внутр. справ. - 2015. - С.143.
4. Плахіна І. В. Особливості органів прокуратури в зарубіжних країнах // Часопис Академії адвокатури України. - 2014. - № 4 (25). - С. 37-43.
5. Про прокуратуру: Закон України від 05 листопада 1991 року // Голос України. - 1991. - № 238.
6. Про прокуратуру: Закон України від 14 жовтня 2014 року // Голос України. - 2014. - № 206.

Децентралізація влади української держави в умовах конституційно-правової реформи

Городницький П.С. - студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: доцент кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент - **Лазаренко Л.А.**

Децентралізацію задекларовано у статті 132 Конституції України як одну із засад, на яких ґрунтується територіальний устрій держави [1].

Проте засадою є не сама децентралізація, а «поєднання централізації та децентралізації у здійсненні державної влади». Тобто децентралізація не є винятковим принципом за згаданою конституційною нормою, а таке «поєднання» відображає постійні коливання українського суспільства та його політикуму [2, с. 9].

Концентрація влади в одній інституції, максимальна передача фінансів «нагору», їх перерозподіл «вниз» в ручному режимі, повна залежність територій від центру, розбалансована система місцевого самоврядування та слабкі громади - саме ці та інші

чинники надмірної централізації державної влади негативно впливають на розвиток та становлення Української держави в умовах її інтеграції у міжнародне співтовариство.

В цьому контексті актуальним видається питання щодо децентралізації влади курс на яку взяв Уряд України на початку 2014 року, усвідомлюючи необхідність реальних змін в управлінні державними справами.

Проблеми децентралізації державної влади розглядалися ще з давніх часів такими науковцями як: М. Вебер, Г. Зіммель, А. Де Токвіль, Т. Джеферсон та ін.. На сучасному етапі в умовах конституційно-правової реформи децентралізація в Україні є темою для обговорення у колі експертів із різних галузей наукової та практичної діяльності.

Нинішня система влади в Україні є надзвичайно централізованою і уповільнює шлях змін у нашому суспільстві. Централізація влади в державі призвела до фактичного нівелювання ролі регіонів у загальній системі. Думка громад жодним чином не впливає на державну політику й розподіл ресурсів, а місцеве самоврядування часто є лише декларативним. Роль громад щодо впливу на публічну владу є мінімальною і це призвело нині до ситуації, коли влада на місцях не має можливості та повноважень самотужки вирішувати поточні регіональні питання. Тому децентралізація влади - єдиний правильний шлях для України.

За загальним правилом, децентралізація - це процес розширення і зміцнення прав та повноважень адміністративно-територіальних одиниць або нижчих органів та організацій при одночасному звуженні прав і повноважень відповідного центру з метою оптимізації та підвищення ефективності управління суспільно важливими справами, найповнішої реалізації регіональних і місцевих інтересів [3, с. 7].

На нашу думку, місцеві громади повинні мати можливість активно розвиватися, вдосконалювати інфраструктуру, заробляти кошти, розпоряджатися ними й ресурсами. Лише тоді, коли будуть сильними громади - буде сильною й країна. Ще Т. Джеферсон розглядав самоврядування громад як ідеальну форму державності. За його концепцією, муніципалітети є четвертою владою, що контролюється законом і судом, не підпорядкована урядові, його органам на місцях.

На сьогоднішній день Міністерством регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України підготовлено пропозиції щодо внесення змін до Основного Закону, з метою реалізації курсу Уряду на децентралізацію.

Основні зміни передбачають: запровадження трьохрівневої системи адміністративно-територіального устрою України - область, район, громада з повсюдністю місцевого самоврядування; передачу функцій виконавчої влади від місцевих адміністрацій виконавчим органам рад відповідного рівня; розподіл повноважень між органами місцевого самоврядування за принципом субсидіарності і наділення саме громад максимально широким колом повноважень; чітке забезпечення повноважень органів місцевого самоврядування необхідними фінансовими ресурсами, в тому числі через їх участь в загальнодержавних податках; ліквідацію державних адміністрацій і створення натомість державних представництв з тільки контрольно-наглядовими і координаційними, а не виконавчими функціями.

Ще одним позитивним кроком є створення Центрів надання адміністративних послуг. Їх створення - це один із кроків передачі повноважень центральних органів влади в регіони. У свою чергу влада на місцях має показати свою готовність взяти на себе ці повноваження.

Крім того, механізм децентралізації має стосуватися і місцевих бюджетів. До парламенту внесено законопроект про внесення змін до Бюджетного кодексу України. В разі їх підтримання, головний кошторис країни на наступний рік може бути сформований на новій базі міжбюджетних відносин. Нові можливості отримають і місцеві бюджети. Вони матимуть бюджетну автономію та фінансову самостійність. Крім того, місцеві громади зможуть самостійно формувати власні бюджети.

Таким чином, на нашу думку, впровадження зазначених змін сприятиме децентралізації влади, що в свою чергу буде виражатися у: передачі більшості повноважень і ресурсів на рівень територіальних громад - сіл, селищ та міст; чіткому розмежуванні повноважень як між різними органами місцевого самоврядування, так і між органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування; встановленні відповідальності органів місцевого самоврядування перед виборцем і державою.

Список використаної літератури:

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - №30. - ст. 141.
2. Децентралізація публічної влади: досвід європейських країн та перспективи України / [Бориславська О., Заверуха І., Захарченко Е., та ін.]; Швейцарсько-український проект «Підтримка децентралізації в Україні - DESPRO. - К. : ТОВ «Софія». - 2012. - 128 с.
3. Децентралізація та ефективне місцеве самоврядування: навчальний посібник для посадовців місцевих та регіональних органів влади та фахівців з розвитку місцевого самоврядування. Київ: ПРООН/МПВСР. - 2007. - 269 с.

Загальні правила накладення адміністративних стягнень

Гльченко Д.О. - студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: доцент кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент - **Лазаренко Л.А.**

Стягнення за адміністративне правопорушення накладається у межах, установлених Кодексом "Про адміністративні правопорушення" та іншими законами України.

При накладенні стягнення враховуються характер вчиненого правопорушення, особа порушника, ступінь його вини, майновий стан, обставини, що пом'якшують і обтяжують відповідальність.

Сутність і мета адміністративного стягнення зафіксовані в ст. 23 КпАП. У ній підкреслюється, що адміністративне стягнення є мірою відповідальності і застосовується з метою виховання особи, яка вчинила адміністративне правопорушення, в дусі додержання законів, а також запобігання вчинення нових правопорушень.

Ст. 24 КпАП установлює такі види адміністративних стягнень: 1) попередження; 2) штраф; 3) сплатне вилучення предмета; 4) конфіскація предмета; 5) позбавлення спеціального права; 6) виправні роботи; 7) адміністративний арешт.

До осіб, які не є громадянами України, може бути застосоване адміністративне видворення за межі України (ст. 24 КпАП і ст. 32 Закону "Про правовий статус іноземців").

Усі названі стягнення тісно пов'язані між собою й утворюють єдину систему, їх насамперед об'єднує загальна мета: захист правопорядку, виховання осіб, що учинили адміністративні проступки, у дусі дотримання законів, а також попередження вчинення нових проступків як сами-ми правопорушниками, так і іншими особами[1].

Кожне стягнення є покаранням, мірою відповідальності, призначеної за проступки, а застосування будь-якого стягнення означає настання адміністративної відповідальності і тягне для винного несприятливі юридичні наслідки.

Адміністративні стягнення, як правило, полягають в позбавленні або обмеженні прав чи благ. За вчинений проступок громадянин або позбавляється якогось суб'єктивного права (права керування транспортним засобом то-що), тобто звужується його правоздатність, або на нього покладаються спеціальні обов'язки (сплата штрафу).

Адміністративне стягнення заподіює винному певні страждання, обмеження. Проте покарання не є самоціллю, воно тільки необхідний засіб виховання і попередження